

af det sidste, man ofrer fra den Side for at komme i Samarbejde med det ærede Medlem Hr. Pinstrup. Den anden Kategori indenfor Venstre skulde være dem, der virkelig er Venstre, og de vilde naturligvis gaa over til det radikale Parti. Hvilke Fæstligheder der i den Anledning skal finde Sted, fortæller Historien ikke noget om, men det bliver forhaabentlig festligt. Tilbage i Venstre skulde saa kun blive de, der selv tror, at de er Venstre. Jeg kan godt tænke mig, at det ærede Medlem kan fremsætte denne Bekymring for Uenigheden indenfor Venstre paa en saadan Maade, at den virker som en munter Underholdning, men den er heller ikke andet, og det ærede Medlem ved ogsaa selv, at den ikke er andet. Det er maaske heller ikke tilsigtet, at den skal være det, og det ærede Medlem kunde godt slutte hele Historien med den gamle Vending: Græder ikke Børn, thi det turde være Løgn alt sammen. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at jeg kunde godt tænke mig — saadan har det været alle Dage —, at Partikombinationer opstaar og forgaar, der kan ske store Forandringer i saa Henseende. Jeg kunde ogsaa godt tænke mig, at der kunde ske gennemgribende Forandringer i de nuværende Partikonstellationer her i vort Land, men hvis der skal blive Hold i saadanne Forandringer, og de skal faa Betydning i Fremtidens Politik, skal de vistnok indledes paa en anden Maade, end det ærede Medlem her har forsøgt at gøre det. Jeg tror, det er af overordentlig Vigtighed, naar saadanne Ændringer sker, at det saa sker med Partier, der er i saa høj Grad enige som muligt, og jeg for mit Vedkommende vil udtale Haabet om — jeg tvivler ikke derom —, at det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, vil holde sammen ogsaa under saadanne eventuelle Overvejelser.

Jeg kunde have Lyst til lige til sidst ogsaa at fremsætte et Par Bemærkninger i Anledning af den teoretiske Diskussion, der gentagne Gange har været ført her om Forholdet mellem Folketing og Landsting. Jeg vil forudskikke den Bemærkning, at jeg er ganske enig i de Udtalelser, som mit Partis ærede Formand (N. Neergaard) forleden Dag fremsatte om denne Sag, men jeg har lagt Mærke til, at man ligesom vil have Teoriene fortsat ud over det Punkt, som i alt Fald mit Partis ærede Formand forleden omtalte, man vil filosofere sig ind i Fremtiden, filosofere om, hvorledes Forholdet mellem de to Ting eventuelt vil blive. Nu tror jeg ikke, dette Forhold vil blive bestemt ud fra teoretiske Betragtninger, det

vil ganske sikkert blive bestemt ud fra en vis Praksis. Det er vistnok saadan i de fleste Lande — det har ogsaa været saadan her hos os —, at ved Siden af den skrevne Forfatning opstaar der en vis Forfatningspraksis. Jeg tror, det er en udmærket Ting, at det er Tilfældet, men naturligvis skal der Tid til, at denne Praksis kan fæstne sig tilstrækkeligt. Nu er det ikke saa længe siden, vi fik Forfatningsforandring her i Landet, og Landstingets Stilling ændredes i ikke ringe Mon ved, at det gik over fra at være et privilegeret Ting til at være et Ting, hvilende paa den almindelige Valgret. Det centrale i denne Diskussion har været, hvorledes man kunde tænke sig Landstingets Holdning overfor Folketingsbeslutninger, om Landstinget skulde have Lov til at standse Folketingsbeslutninger eller ikke. Det kan godt være, jeg knapt rigtig forstod det ærede Medlem Hr. Rodes Udtalelse i Eftermiddag, jeg synes, han understregede det saa stærkt, at det overhovedet ikke kunde tænkes, at Landstinget kunde have nogen Ret til at standse en Folketingsbeslutning. Respekt for Valgdagen, sagde det ærede Medlem, det maa være Grundsynspunktetovre i Landstinget. Og deri vil jeg i Virkeligheden give det ærede Medlem Ret, men selv om man vil hævde dette Grundsynspunkt, kan Landstinget dog godt jævnlig blive stillet overfor det Spørgsmaal at maatte regulere en Folketingsbeslutning. For hvad er en Valgdags Resultat? Det kan blive meget vanskeligt at afgøre. Jeg vil gerne tage et konkret Eksempel, noget, som jo ligger os alle nær, nemlig vor Forsvarssag. Hvad var sidste Valgs Resultat i denne Sag? De enkelte Partier gik ud hvert med sit Program: det socialdemokratiske Parti gik ud med Afrustning, det radikale Parti med Nedrustning, og Venstre og Konservative gik vel ud med den bestaaende Ordning paa deres Program. Saa kommer Rigsdagen sammen, og saa sker der det, som netop nu er sket, at de to Partier, som gik ud hvert med sit Program, enes om en bestemt Ordning, og den bliver vedtaget her i dette Ting. Naar den da gaar over i Landstinget, mener jeg, at Landstinget absolut har god Grund til at spørge, om det er Valgdagens Resultat; det er det mindste Parti i Folketinget, der har faaet sin Villie i denne Sag; er det saa virkelig et Udtryk for Vælgernes Mening? Det mener jeg, Landstinget afgjort har Ret til at spørge om, hvis det i øvrigt finder Anledning til at sætte sig imod denne Ordning. Men jeg vilde saa udstrække Sagens Gang noget videre, idet jeg erindrer en gam-